

ในการปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าได้ประสบกับเรื่องราวที่แปลกไม่น่าเชื่อ เข้าวันหนึ่งหลังจากปฏิบัติกรรมฐานในช่วงแรกตั้งแต่เวลา ๐๔.๐๐ น. - ๐๖.๐๐ น. ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเพลียจึงไปนอนพักที่ห้อง ข้าพเจ้านอนกำหนดสติจับที่ห้อง กำหนดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งรู้สึกถึงความเจ็บสงบและเย็นอย่างน่าประหลาด ข้าพเจ้าไม่ได้หลับเพราะหุ้ยงแหว่เสียงคนกวาดลานวัดอยู่ แล้วข้าพเจ้าก็มองเห็นตัวเองนอนอยู่ในชุดของผู้ปฏิบัติธรรมในท่าเดิมและห้องเดิม เหลือบมองไปทางซ้ายมือก็เห็นแม่ของข้าพเจ้านั่งชันเข่าข้างหนึ่ง มีผ้าห่มสีเขียวคลุมตั้งแต่ไหล่ลงมา แม่มีอาการหนาวสั่น จิตบอกว่าแม่ไม่สบาย เมื่อข้าพเจ้าหันหน้ามามองตรง ๆ ก็เห็นหน้าของทวดกำลังก้มมองข้าพเจ้าในระยะใกล้ ๆ ห่างประมาณ ๒ คืบ ใบหน้าใหญ่มาก ประมาณ ๗ - ๘ เท่าของใบหน้าเดิม ข้าพเจ้ามองเห็นได้ชัดเจน มีบุ๋มเมฆเป็นเส้นเล็ก ๆ บาง ๆ ลอยผ่านใบหน้าของทวด มีผ้าขาวบางคลุมศีรษะและปล่อยชายลงมาข้างบ่า หน้าของทวดที่ก้มมองข้าพเจ้านั้นอิมเอิบเป็นสีชมพู ยิ้มละมัยอย่างเมตตา ข้าพเจ้าดีใจจนบอกไม่ถูก ผวาลุกขึ้นนั่งพับเพียบจับมือทั้งสองทวดมากุมไว้แล้ว

ละล้าละลักพูดขอร้องทวดเป็นภาษาปักษ์ใต้ว่า “ทวด ช่วยบ่าวแอบกัน ช่วยบ่าวแอบกันนะ” เพราะขณะนั้นจิตของข้าพเจ้าจดจ่ออยู่กับน้ำชาที่กำลังปวยหนัก ทวดเงียบไปครู่หนึ่งแล้วค่อย ๆ ดึงมือออกจากการเกาะกุมของข้าพเจ้า ลูกขี้เนี้ยนหันหลังกลับไป ข้าพเจ้ามองตามร่างของทวด ซึ่งสวมเสื้อสีขาวแขนกระบอก และมีผ้าสไบเฉียงพาดไหล่ นุ่งโจงกระเบนสีเม็ดมะปราง แต่ทวดเดินหลังตรงไม่งุ่มงุ้มและไม่ได้ถือไม้เท้า เหมือนที่ข้าพเจ้าเคยเห็นเมื่อตอนเด็ก ๆ ทวดเดินห่างออกไปราว ๓ -๔ ก้าวแล้วหันหน้ามาพูดภาษาปักษ์ใต้กับข้าพเจ้าว่า “กัมันทำตัวมันเอง” แล้วค่อย ๆ เดินหายไป

ข้าพเจ้าเคยสงสัยว่าข้าพเจ้าจึงนิมิตเห็นทวดทั้งที่ข้าพเจ้าไม่เคยฝันเห็นทวดเลยตลอดระยะเวลาเกือบ ๒๐ ปีที่ทวดตายไป (นับถึง พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งข้าพเจ้ามาปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก) นอกจากเป็นเพราะขณะเจริญวิปัสณากรรมฐานจิตของเราสะอาด สงบ จึงรับได้ อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเป็นอานิสงส์จากการอุทิศส่วนกุศล

เมื่อข้าพเจ้านำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง แม่ใหญ่นิ่งไปครู่หนึ่งแล้วบอกว่า “ท่านเป็นเทพแล้ว ท่านลงมาบอกขณะนี้จิตเราสะอาด สงบ จึงรับได้”

ทวดของข้าพเจ้าชื่อ ผล ชาวเขี้ยว ท่านตายไปแล้ว 33 ปี ขณะมีชีวิตอยู่ทวด เป็นคนดีมีเมตตา ใจบุญสุนทาน อยู่ในศีลในธรรม ไปวัดทุกวันพระ รักษาศีล 5 เป็น นิตย สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำทุกวัน ตลอดช่วงอายุ 103 ปีของทวด ท่านทำแต่ กรรมดี หมั่นสร้างบุญสร้างกุศล ข้าพเจ้าจึงเชื่อคำพูดของแม่ใหญ่ที่บอกว่าท่านเป็น เทพ ท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ของข้าพเจ้า ท่านจึงได้รับส่วนกุศลนี้และลงมาบอกกับ ข้าพเจ้าว่า น้ำทำตัวของน้ำเองไม่มีใครช่วยได้ นั่นคือน้ำตาย ถ้าท่านไม่มาบอก ข้าพเจ้าก็คงไม่ทราบเรื่องนี้ ญาติทางกรุงเทพฯ ไม่ได้บอกข้าพเจ้า เพราะไม่มีใครรู้เลย ว่าข้าพเจ้ามาวัดอัมพวัน

ขณะที่เราเจริญวิปัสสนากรรมฐานนั้น จิตของเราสะอาด สงบ จึงรับหรือสื่อสาร ได้ เป็นการสื่อสารโดยทางจิต จิตรับรู้และเข้าใจได้โดยไม่ต้องใช้ภาษาพูด จะเกิดขึ้น ได้ในขณะที่เราสำรวจจิตจนถึงลึกเข้าสู่สมาธิ

มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐานที่พระอุโบสถ ข้าพเจ้านั่งสมาธิอยู่ ทางด้านขวามือของพระประธาน ก็เกิดนิมิตเห็นตัวเองยืนอยู่ข้างโบสถ์ และมีผู้หญิง สูงอายุคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเรียกท่านว่าป้าเลียบ สวมชุดกรรมฐานกำลังกุมมือของ ข้าพเจ้าเขย่าด้วยอาการดีอกดีใจ พร้อมทั้งพูดว่า “ป้าเลียบมาหาวันนี้” ข้าพเจ้า เก็บความสงสัยไว้ว่าทำไมเราจึงเห็นป้าเลียบ ภายหลังจึงได้ทราบว่าท่านเสียชีวิตแล้ว

ป้าเลียบเป็นญาติของข้าพเจ้าเหมือนกัน เมื่อข้าพเจ้าอุทิศส่วนกุศลให้ป้าเลียบ ท่านก็ได้รับ ท่านจึงไปหาข้าพเจ้าและคงไปร่วมปฏิบัติธรรมด้วย เพราะขณะที่มีชีวิต อยู่ท่านเป็นคนมีจิตใจดีงาม ถือศีลและไปวัดฟังธรรมสม่ำเสมอ นั่นแสดงว่า คนที่ จิตใจดี จิตเป็นกุศล ตายไปแล้วก็จะไปอยู่ในที่ดีเหมือนทวดของข้าพเจ้าและป้าเลียบ

เมื่อเดือนมกราคม 2542 แม่ของข้าพเจ้าป่วยหนัก เพราะเส้นเลือดฝอยในสมองแตก

เดือนเมษายน 2542 ข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อช่วยให้แม่หายป่วย ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติเพื่อให้ผลบุญผลกุศลจากการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน จะส่งผลให้แม่ของข้าพเจ้าหายป่วยและเดินได้ตามปกติ

ข้าพเจ้าเชื่อว่าผลบุญจากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานช่วยแม่ได้ แม่มีอาการดีขึ้นมาก กินได้ นอนหลับตามสภาพของคนแก่ เพียงแต่เดินไม่ได้เท่านั้น

ปัจจุบันนี้แม่มีอายุได้ 93 ปี ที่แม่อายุยืนคงเป็นเพราะกุศลผลบุญที่แม่ได้สั่งสมด้วยตัวของแม่ และบุญกุศลที่ลูกๆ ร่วมกันสร้างให้แม่ เช่นทำบุญทอดผ้าป่า ซึ่งต่างพร้อมใจกันให้แม่เป็นเจ้าภาพทอดกฐินสร้างพระอุโบสถ สร้างเมรุ แล้วลูกหลานยังรวมเงินกันซื้อหนังสือพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย รวมทั้งตู้พระไตรปิฎก ถวายวัดในนามของแม่ นอกจากนี้บุญกุศลจากการที่ลูกเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ก็คงทำให้แม่มีความสุขและมีอายุยืนด้วย

ปี พ.ศ.2543-2545 ข้าพเจ้าไม่สามารถไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันได้ เพราะหัวเข่าซ้ายและนิ้วเท้าขวาอักเสบเรื้อรัง เวลาเดินจะบวมและปวดมาก หมอห้ามนั่งขัดสมาธิ ต้องนั่งห้อยขาสวมมณฑลอยู่บนเตียง สวดอิติปิโสพาหุงมหากา สวดคาถาชินบัญชรและยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ข้าพเจ้าต้องทนทรมานจากอาการปวดหัวเข่าและนิ้วเท้าอยู่หลายปี

ท้ายที่สุดสรุปว่าข้าพเจ้าต้องเข้ารับการรักษา

ก่อนเข้าผ่าตัด ข้าพเจ้าได้รับนิมิตว่าให้ไปปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าไปวัดก็เป็นการสร้างกุศลให้แม่ ให้ตัวเอง และทำจิตใจให้เข้มแข็ง อดทนไม่กลัวการผ่าตัด จึงไปวัดอัมพวันเพื่อปฏิบัติกรรมฐาน เตรียมพร้อมทางด้านจิตใจและบำรุงร่างกายให้แข็งแรงเพื่อรับการผ่าตัด วันที่ 30 ตุลาคม

ข้าพเจ้าฟื้นตัวเร็ว ไม่มีอาการคลื่นไส้ อาเจียนหรือเวียนศีรษะเลย นี่คือผลจากการทำกรรมฐาน

ข้าพเจ้าแข็งแรงดีเหมือนไม่ใช่คนป่วย เพราะการทำสมาธิทำให้ไม่เสียเลือดมาก จึงไม่ต้องให้เลือด

ข้าพเจ้าใช้กรรมฐานสู้การผ่าตัด กรรมฐานทำให้จิตใจของเราเข้มแข็งอดทนไม่กลัวต่อความเจ็บปวดใดๆ การที่เรานั่งสมาธิมาเป็นเวลานาน เราจะผ่านภาวะที่เกิดความเจ็บปวดทรมานเหมือนดังร่างกายจะแตกสลาย เพราะฉะนั้นความเจ็บปวดอื่นใดคงไม่เท่าความเจ็บปวดนี้อีกแล้ว กรรมฐานทำให้เราทนได้ จากปวดมากจะเป็นปวดน้อย จากปวดน้อยจะไม่ปวดเลย เหมือนที่ข้าพเจ้าไม่กลัวการผ่าตัด ไม่กังวล ไม่เครียด ทำให้ไม่มีปัญหาในการผ่าตัด ไม่เสียเลือด ไม่มีอาการแทรกซ้อนใดๆ ฟื้นตัวได้เร็ว ร่างกายกลับคืนสู่สภาพเดิมและแข็งแรงดี

ข้าพเจ้ามาคิดทบทวนว่าเราทำกรรมอะไรไว้จึงต้องถูกผ่าตัด ที่จำได้ไม่ลืมเลยก็คือการฆ่าปู เป็นการทำความด้วยความจำใจ มีคนใช้ให้ทำ จำได้ว่าเป็นปูดำตัวใหญ่มาก เขามัดก้ามและขาของมันด้วยเชือกอย่างแน่นหนา ข้าพเจ้าจด ๆ จ้อง ๆ อยู่นาน ในที่สุดก็ตัดสินใจใช้มีดปักจิกเข้าที่ท้องของมัน ด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสมัน

สลัดเชือกขาดผึง จนขาทุกขาของมันหลุดออกจากตัวมัน สิ้นริก ๆ อยู่บนพื้น พร้อม ๆ กับก้ามใหญ่ข้างหนึ่งของมันก็หนีบเอานิ้วหัวแม่มือของข้าพเจ้าไม่ยอมปล่อย ข้าพเจ้าเจ็บปวดจนน้ำตาไหล ร้องออกมาสุดเสียง ที่ต้องใช้มีดตัดก้ามของมันจึงเอานิ้วของข้าพเจ้าออกได้ ปรากฏว่าห่อเลือดเขียวข้ำและเป็นแผลลึกเกือบถึงกระดูก เวลาผ่านไป 25 ปี บัดนี้ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าต้องชดใช้กรรมให้กับปูตัวนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงแผ่ส่วนกุศลให้กับปู ปลาและสัตว์อื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยทำร้ายให้ได้รับบาดเจ็บหรือตายทั้งที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ

ขอกราบขอบพระคุณพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ฐิตธัมโม (พระเทพสิงหบุราจารย์) ที่ได้อบรมสั่งสอนและให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิ เพื่อแก้กรรมและสั่งสมกุศลผลบุญ

ข้าพเจ้ารู้ว่าหลวงพ่อทำงานหนักมาก หลวงพ่อฉันน้อย จำวัดน้อย ทำงานมาก ท่วมเทให้กับการพัฒนาคนของท่านซึ่งประสบผลสำเร็จเป็นอย่างสูง

หลวงพ่อย้ำสอนเสมอว่าให้พวกเราอดทน พากเพียรปฏิบัติธรรม เพื่อสะสมหน่วยกิจแห่งความดีไว้ ให้เดินจงกรมอย่างถูกต้อง ยืนหนอให้ถูกต้อง เวลาเดินจงกรม ท่านแนะนำให้เดินให้ทำสัมผัสดินจึงจะดี

หลวงพ่อเป็นพระที่มีวัตรปฏิบัติงดงามทั้งกาย วาจา และจิตใจ ท่านครองจีวรสีกลักอย่างเรียบร้อยสวยงาม นำเลื่อมใส พุดจาไพเราะน่าฟัง มีจิตใจที่ดั่งงามสูงส่ง ชีวิตของหลวงพ่อก็แต่การให้ ให้วัตถุสิ่งของ ให้ความรู้ ให้ธรรมะ ให้โอกาสแก่ผู้คนที่ทุกข์สารทิศได้ปฏิบัติธรรม และใช้ธรรมะแก้ไขปัญหาให้พ้นจากความทุกข์ หลวงพ่อสามารถพัฒนาวัดอัมพวันให้เจริญรุ่งเรืองอย่างไม่หยุดยั้ง พระภิกษุสามเณรในวัด

อัมพวันมีกิจกรรมารยาทที่งดงาม รักษาศีลอย่างเคร่งครัด สวดมนต์และเจริญวิปัสสนากรรมฐานอยู่เสมอจึงมีหน้าตาเปล่งปลั่งอย่างผู้ทรงศีล และเป็นที่น่าประหลาดใจว่าถึงแม้มีคนเข้ามาอยู่ในวัดนี้หลายพันคน แต่วัดกลับเงียบสงบปราศจากสรรพสำเนียงใด ๆ

อีกสองท่านที่ข้าพเจ้าระลึกถึงอยู่เสมอ ด้วยถือท่านเป็นครูอุปัชฌาย์ คือ แม่ใหญ่(อุบาสิกาสุ่ม ทองยี่ง) ท่านเป็นลูกศิษย์รุ่นแรกของหลวงพ่อ เมื่อลูกๆของท่านเรียนจบและทำงานแล้วจึงได้มาช่วยงานหลวงพ่อเต็มที่ แม่ใหญ่บอกว่าพวกเราทุกคนที่มาปฏิบัติธรรมที่นี่เป็นคนกรุงเก่ามาเกิด ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

อีกท่านคือแม่ชีสมคิด เป็นผู้สอนกรรมฐานให้กับข้าพเจ้าในครั้งแรก ขณะนั้นแม่ชีสมคิดเพียงคนเดียว ที่ช่วยแม่ใหญ่สอนกรรมฐานให้กับผู้ที่มาใหม่ในฝ่ายคฤหัสถ์ที่เป็นผู้หญิง ส่วนผู้ชายจะมีพระสอน แม่ชีเป็นคนพูดน้อยแต่เด็ดขาด ทำอะไรรอบไว สอนอยู่ตลอดเวลาจนกว่าเราจะปฏิบัติได้ แม่ชีคงเหนื่อยมาก ถึงแม้ในตอนหลังจะมีแม่ชีชูง้อมาช่วยแต่จำนวนผู้มาปฏิบัติก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พอรุ่นนี้เริ่มปฏิบัติได้รุ่นใหม่มาก็มาให้สอนอีก

แม่ชีเหน็ดเหนื่อยมาหลายสิบปีโดยไม่มีวันหยุดเสาร์อาทิตย์ แต่แม่ชียังมีความตั้งใจช่วยงานสร้างคนของหลวงพ่ออย่างน่าสรรเสริญ แม่ชีสมคิดคือครูอุปัชฌาย์อาจารย์คนที่สาม ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือ

ข้าพเจ้าจะตั้งใจอดทนพากเพียรพยายามสะสมหน่วยกิตแห่งความดีนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าชีวิตจะหาไม่ และขอตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ได้เกิดได้พระบรมโพธิสมภารแห่งองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและได้ร่วมบวรพระพุทธศาสนาทุกชาติไป